Pregaria.cat

Entrada

Vers un amor trencador (IV)

“No havien trobat lloc on hostatjar-se “ (Lluc 2, 5).

Primer moment.

Hem anat mirant els hostals del barri més popular de la vila. Ja ni hi comptàvem en anar als hotels de poques o moltes estrelles. Res de res. Tot és ple. Tothom ha aprofitat aquests dies per a viatjar i els cartells de “no hi cap ningú més “ pengen de les portes.

A mesura que queia la tarda, quan ja havia marxat el sol esmorteït, començava a sentir-se un fred que tot ho envaïa. Les llums s’encenien a dintre les llars, el fum sortia per les xemeneies, i la gresca augmentava arreu.

No hi tenim lloc, som uns insignificants.

Segon moment.

No estem pas tristos, no t’ho pensis. Fatigats, sí, certament. Tenim gana, també. Però, asseguts a terra per descansar una mica, ens hem mirat fit a fit i ens hem somrigut. Guardem un secret molt especial. Aquesta nit és possible que aparegui la Llum, i en ella l’escalfor, el sentit, la tendresa i aquell amor que espera, abraça i crea esperança.

Entre nosaltres hi ha una gran complicitat. Ja fa temps que no dubtem de res. Sabem que l’Altíssim ens habita, ens beneeix i és la nostra força, el nostre consol i sobretot la nostra joia.

No hi tenim lloc, som insignificants, i molt feliços.

Tercer moment.

Han vingut uns nens i ens han conduït cap a una cova. Ens portaven de la mà, sobretot a Ella. Feia baixada. I al fons hi ha una lloc arrecerat, amb un foc a terra, que ja cremava. Hi guarden animals. Els nens ens han ajudat a netejar-ho. Són mot amables. Segur que d’ells serà el Regne de Déu.

Després han vingut uns quants més i ens han portat menjar i beguda. Aquestes criatures són una mena d’àngels de Déu. Ens sentim tan agraïts !.

No tenim lloc, som insignificants, i molt feliços, ens sentim solidaris.

Quart moment.

Estem contemplant el foc com crema. Els infants han marxat. Estem sols. Ella m’ha dit a cau d’orella: ja falta poc. Contemplant les flames sembla que el seu esperit va per indrets desconeguts, sublims, com si Déu li parlés al fons del cor. Mai l’havia vist tan bella i d’una transparent puresa, que no et sabria explicar.

Saps, aquestes flames, la nit, la presència de Maria, i el tot plegat dels meus sentiments, m’estan parlant d’un amor trencador. Hi ha quelcom inexplicable que m’anuncia que estan a prop de trencar-se les distàncies entre l’Altíssim i la humanitat. Déu, sigui beneit per sempre !.

No tenien lloc, eren insignificants, i molt feliços, es sentien solidaris, i estaven a punt de veure l’Amor trencador de Déu.

Per què no ens deixem de romanços i els acompanyem de debò en aquestes vigílies de Nadal?